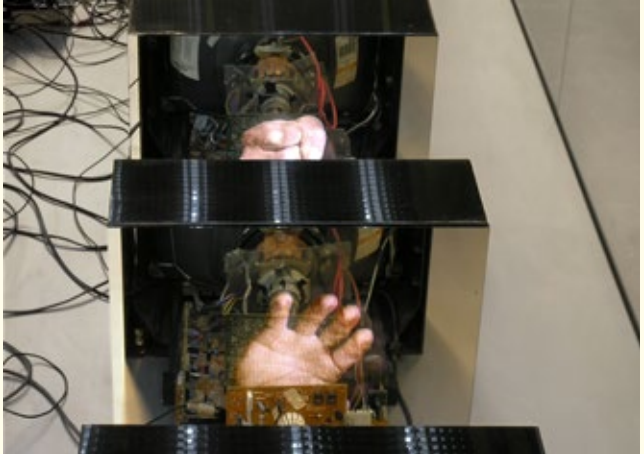

PARTS PROJECT

Peter Bogers

04

BODYSKANNING

Detail *Medical Imaging* 2012
Videoinstallation/sculpture, no sound

Inleiding

Peter Bogers' (1956) indringende video's en multimedia installaties zoomen in op de bewegingen, gedragingen en geluiden van mensen. Hij neemt daarvoor vaak zijn toevlucht tot datgene wat het meest dichtbij hemzelf staat en altijd beschikbaar is: zijn eigen lichaam. Maar hij maakt eveneens gebruik van beelden en geluiden uit de buitenwereld: materiaal dat hij zelf filmt of media-beelden die hij (her)ordent en structureert.

De fysieke kracht van zijn werken is groot. Video's die de minutieuze bewegingen van handen of vingertoppen volgen, die geïsoleerde, zwevende lichaamsdelen tonen, beelden die door constante herhaling en vertraging een voelbaar vacuüm in tijd en ruimte creëren of geluidsinstallaties die zó indringend zijn dat geluid tastbaar lijkt te worden.

In *Bodyscanning* toont Parts Project uitsluitend werken waarin Bogers zijn eigen lichaam als vertrekpunt voor zijn onderzoek gebruikt. Ze zijn ontstaan in de concentratie van het atelier en vertegenwoordigen een heldere lijn in Bogers oeuvre, die van zijn vroege performance-registraties doorloopt tot recente multimediale installaties.

Introduction

Peter Bogers' (b. 1956) penetrating videos and multimedia installations home in on the movements, behaviours and sounds made by human beings. To that end, he often uses a resource that is close to hand and always available: his own body. But he also avails himself of images and sounds from the external world – his own video footage and media content he restructures and reorders.

Bogers' works exude a great physical power. His videos track the minute movements of hands and fingertips, linger on isolated, floating body parts, and use endlessly repeated and slowed-down images to create a palpable vacuum in time and space. His penetrating audio installations seem to render sound tangible.

In *Bodyscanning*, Parts Project is showing works in which Bogers uses his own body as a departure point for his investigations. Created in the focused atmosphere of the studio, they show a steady line running through Bogers' oeuvre, from his early performance films to his recent multimedia installations.

Clayman 1980
Performance registration
13 inch lcd screen

In the centre of a room sits a thick rectangular block of clay. A man walks toward it, bends over and places his hands and feet on its four corners, and, with effort, pushes them away. The clay slides slowly over the floor, leaving the man lying atop the remains of the block, the floor marked by his movement. When he gets up, the block, with scooped-out corners and four streaks of clay extending from them, vaguely resembles a human body. This is Peter Bogers' performance *Clayman* realised and captured on video in 1980.

This work is deeply embedded in the era in which it was created. In the Netherlands, video was then in its infancy, used mainly as a means of making straightforward recordings, of capturing a moment or a movement in order to observe it again for some purpose or other. An active performance artist at the time, Bogers used the camera as a method of preserving his actions.

Over the years, video came to serve as an intermediary between the artist and his audience, simply because Bogers found direct contact

In het midden van een ruimte ligt een rechthoekig stuk klei. Een man komt aanlopen, gaat in gebogen houding met zijn handen en voeten op de hoeken van het blok klei staan en drukt simultaan met beide handen en beide voeten de hoeken van het blok klei weg, waardoor de klei langzaam wegglijdt, de man in een uitgestrekte liggende houding terechtkomt en een spoor van die beweging achterlaat op de vloer. De uitgeholde hoeken van het blok en de tekening van de beweging draagt de vage vormen van een lichaam. Het is de performance *Clayman* van Peter Bogers die hij in 1980 uitvoerde en vastlegde op video.

Het werk is sterk ingebed in de tijd waarin het ontstond. Video stond in Nederland nog in

de kinderschoenen en werd vooral gebruikt als registratie of als spiegel; als manier om een moment en beweging te vangen en die direct weer te kunnen terugzien en gebruiken. Bogers was destijds actief in de performance-kunst en gebruikte video onder andere om zijn acties vast te leggen.

In de loop der tijd groeide het medium voor hem steeds meer uit tot een intermediair tussen zijn persoonlijke aanwezigheid en het toekijkende publiek. Simpelweg omdat hij het directe contact met dat publiek te confronterend vond. Zijn daaropvolgende acties of performances vonden plaats in de stilte van het atelier, waar Bogers ongestoord zijn gang kon gaan en de vrijheid had het werk nog te manipuleren. De video's en geluidsinstallaties die sindsdien zijn ontstaan tonen én/of beogen -evengoed als zijn performances- een fysieke ervaring, of dat nu die van hemzelf is, of die van de toeschouwer van zijn werk.

Fysieke werking

Kijk bijvoorbeeld naar het meest recente werk in de tentoonstelling *Gelotologist* uit 2015. Daar wordt duidelijk dat Bogers optimaal gebruik maakt van beeld, geluid en ruimte om die fysieke ervaring teweeg te brengen. De video legt nauwlettend een geopende mond (van Bogers zelf) vast die in lachen uitbarst. Het beeld zelf heeft een intrigerende fysieke werking. De gefilmde binnenkant van de mond roept nog net geen gêne op, maar wel allerlei associaties van intimiteit, sensualiteit en seksualiteit, en ook van viezigheid, angst en geweld. Het gelach klinkt in eerste

with viewers too confrontational. His subsequent actions and performances have taken place in the quiet of the studio, where he can work undisturbed, with the freedom to manipulate a piece afterwards. The videos and sound installations Bogers has made since, like his performances, always depict and/or aim to bring about a physical experience, either in himself or in the viewer.

Physical effect

Bogers' most recent work, the 2015 installation *Gelotologist*, is an example of a project that deftly uses video, sound and space to evoke a bodily experience. The camera lingers in close-up on an open, laughing mouth (the artist's). The image produces an interesting physical effect. The sight of the inside of the mouth does not quite embarrass us, but it does conjure associations of intimacy, sensuality and sexuality, and also of filth, fear and violence. The laughter sounds normal and deeply human at first, but it gradually and ineluctably takes on a mechanically aggressive, frightening quality. Image and sound are decoupled from each other halfway through the video: as the laughter continues, the close-up mouth is replaced by the vague shape of Bogers' head in an over-lit

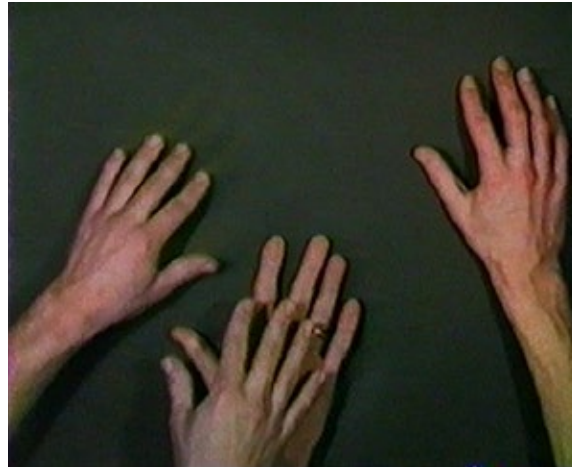

Gelotologist 2015
Audiovisual installation, duration 15 minutes

Sacrifice 1994
Photo/video-object

instantie nog normaal en diep menselijk, maar klinkt gaandeweg onontkoombaar machinaal agressief en angstaanjagend. Beeld en geluid worden halverwege de video van elkaar losgekoppeld: het gelach gaat door, maar in plaats van een close-up van de mond zie je de vage contouren van het hoofd van Bogers in een overbelichte ruimte wat het beeld iets sereens, en meditatiefs geeft. De waarneming van het geluid (bijna onherkenbaar gelach) verandert daardoor ook. De fysieke werking van *Gelotologist* wordt versterkt doordat het geluid zich door middel van tien verschillende speakers door de ruimte verplaatst. Zo wordt de bezoeker niet alleen door de inhoud van het intense beeld en geluid fysiek bij het werk betrokken, maar ook door de wijze waarop het werk in de ruimte geïnstalleerd is.

Three Hands 1981
Videoperformance on 8 inch lcd screen

room. The blurry image has a serene, meditative quality. Our perception of the sound also changes: it is now almost unrecognisable as laughter. *Gelotologist's* physical effect is enhanced by the fact that the sound is played through ten speakers distributed through the gallery. The viewer thus becomes physically involved in the work not only because of the arresting images and sounds but also because of the way in which it is positioned in the room.

Visual repetition

Bogers often repeats images in his work. Mouths, like the one in *Gelotologist*, frequently reappear, for instance in the 1988 video *Human87* and 1994's *Sacrifice*. The repetition suits Bogers' focused way of working.

Herhalen van beeld

Bogers herneemt regelmatig dezelfde beelden in zijn werk. Het beeld van een mond, zoals in *Gelotologist*, komt bijvoorbeeld vaker voor in het werk van Bogers, zoals al in de video *Human87* uit 1988 en *Sacrifice* uit 1994. Dergelijke herhaling past bij zijn geconcentreerde werkwijze. Zoals hij in zijn afzonderlijke werken inzoomt op details zoals op slechts één enkel geluid of één enkele beweging (zoals gelach), zo kun je zijn focus op zijn eigen lichaam en specifieke lichaamsdelen en bewegingen in zijn gehele oeuvre opvatten als een minutieus onderzoek naar de staat waarin de mens verkeert. Bogers: "Ik ontwikkel verhalen en ideeën die mensen kunnen gebruiken om iets van zichzelf op een bijzondere manier te begrijpen."

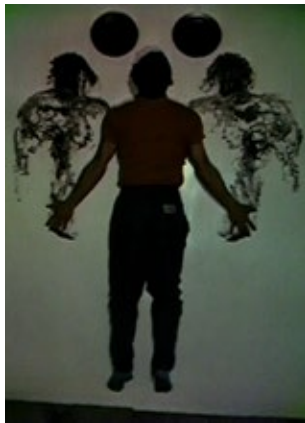
Verwondering

Bogers kan gefascineerd en verwonderd zijn over ogenschijnlijk onopvallende en alledaagse dingen. Het simpele feit dat een mens in staat is om zijn handen en vingers simultaan te bewegen bijvoorbeeld. In een van zijn eerste video's eind jaren zeventig drukte hij die verwondering uit door eenvoudigweg zijn twee handen te filmen die dezelfde beweging maken. In de video *3 Hands* uit 1981 probeert hij iets soortgelijks te verkennen. Daarin zijn vier handen van twee personen te zien. Twee van de handen, van iedere persoon één, liggen op elkaar. Als één van die gestapelde handen een beweging maakt, wordt die aan de hand van de andere persoon én van de linker- aan de rechterhand doorgegeven, waardoor alle handen steeds dezelfde beweging maken.

If individual works home in on details like a particular sound or movement (such as laughter), the overall focus on his own body and specific body parts and movements in his oeuvre can be seen as a detailed investigation into the state of being human. Bogers says, "I develop stories and ideas people can use to understand something about themselves in an unusual way."

Wonder

Bogers displays fascination and wonder at apparently mundane, everyday things – such as the simple fact that a human being is capable of moving his or her hands and fingers simultaneously. In one of his earliest videos, from the late 1970s, he expresses this wonder by simply filming his two hands making the same movement. The 1981 video *3 Hands* conducts a similar exploration. We see two pairs of hands. One of person A's hands lies atop one of person B's. When one of these two hands moves, the movement is passed on to the other hand, plus the two hands to the left and right, so that the three other hands are always performing the same movement. The performance *Clones* arises from the same fascination with simultaneous movements to the left and right. Here, Bogers lies on the ground,

Clones 1980
Performance registration, 8 inch lcd screen, no sound

Brainfield II 2008
Videoprojection, no sound

Ook de performance *Klonen* is ontstaan vanuit dezelfde fascinatie voor het simultaan links en rechts bewegen. Bogers schildert daar, liggend op de grond, zonder te kijken, met zowel zijn linker- als zijn rechterhand synchroon twee lichamen. Het ontstane beeld is niet alleen het spoor van de actie, maar ook een materialisatie van zijn fascinatie. In de video *Brainfield II* uit 2008 keert het beeld van de twee handen weer terug. Zijn handen wrijven en masseren daarin verf alsof het een beeldhouwmateriaal is, ze 'schilderen' met verf een symmetrisch beeld dat doet denken aan de structuur en vorm van hersenen.

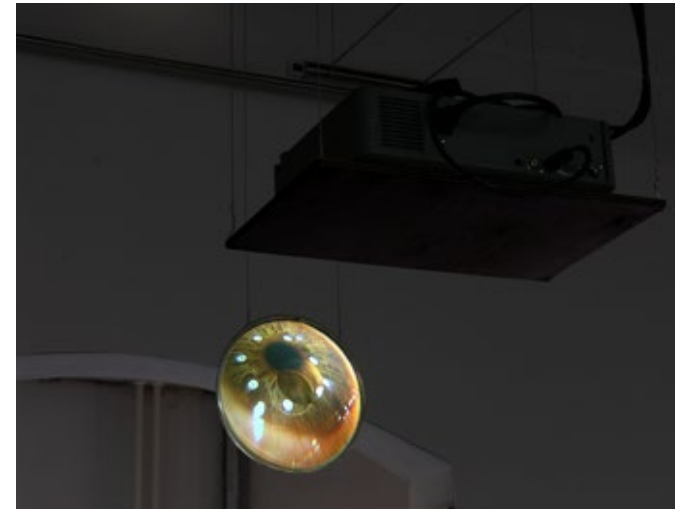
Inner/outer world

In *Brainfield II* is ook nog iets anders aan de hand. In het beeld dat Bogers met zijn handen creëert kan namelijk iedereen wel vormen herkennen er daardoor vrijelijk op los associëren. Sommige afbeeldingen in de video verwijzen naar de Rorschach-techniek die in de psychologie wordt gebruikt om door middel van interpretaties van inktvlekken karaktertrekken uit het onderbewuste te kunnen afleiden. Bogers verwijst in *Brainfield II* dus op meerdere lagen naar het zichtbaar maken van iets dat zich van binnen afspeelt. Dit grensvlak tussen het onderbewuste en het bewuste, het zichtbare en onzichtbare, tussen het uitgesprokene en verzwegene, het bekende en het mysterie is het gebied dat Bogers fascineert en dat hij minutieus aftast.

simultaneously painting two figures without looking, using his left and right hands at once. The resulting images serve not only as a trace of his action but also as a materialisation of his fascination. In his 2008 video *Brainfield II*, we again see two hands. They rub and massage paint on a surface as if it is a sculptural material, using it to create a symmetrical image that calls to mind the two halves of the brain.

Inner/outer world

Something else is also going on in *Brainfield II*. In the smears Bogers' hands create, the viewer will discern shapes that invite free association. At some points, the video calls to mind the Rorschach tests used in psychology to infer unconscious characteristics through an individual's interpretation of inkblots. Thus, *Brainfield II* refers in a multilayered way to the making visible of internal events. The boundary between the unconscious and the conscious, the visible and the invisible, the expressed and the unspoken, the familiar and the mysterious, is the territory that fascinates Bogers and that he explores in detail.

Portret 1992
Video-object:

Panoptical Delirium 2007
Video-object: lens with
video projection

De scheidslijn tussen het innerlijke en het uiterlijke speelt bijvoorbeeld ook een rol in het werk *Panoptical Delirium*. Daarin projecteert Bogers op een ronde lens een close-up van een oog. Het vleeskleurig ooglid, de rij met wimpers, de uitgang van het traanbuisje en de glanzende stukken oog zien er vervreemdend uit door hun ongebruikelijke perspectief. Het beeld is aan de ene kant uiterst persoonlijk en intiem, maar verwijst tegelijkertijd naar iets immens groots als een planeet of ster in het universum. Het oog draait langzaam van de kijker weg, maar bij het knipperen schiet de pupil telkens weer naar het centrum en kijkt het de bezoeker weer even heel direct aan. Het werk is gebaseerd op de aanblik van iemand die in coma raakt, steeds even bij bewustzijn komt en dan vervolgens weer het contact met de realiteit verliest.

The dividing line between the internal and external also plays a role in the work *Panoptical Delirium*. Here, Bogers projects a close-up video of an eye onto a round lens. The flesh-coloured eyelid, the row of lashes, the tear duct and the glistening surface of the eye are rendered strange thanks to the unusual angle. On the one hand, the image is extremely personal and intimate; on the other, it refers to something immense, like a planet or a star. The eye slowly rotates away from the viewer, but with each blink, the pupil returns to the centre of the lens to fix directly on the viewer for a moment. The work is based on the gaze of a coma patient who repeatedly regains consciousness only to lose contact with reality once more.

Medical Imaging 2012
Videoinstallation/sculpture, no sound

Het vanzelfsprekende mysterie

In het werk *Medical Imaging* uit 2012 zweven op vier schermen afzonderlijke lichaamsdelen rond die op een strak ritme bewegen. De beelden, geïsoleerd en zwevend, doen denken aan medische afbeeldingen zoals die van ct scans, die het onzichtbare, het innerlijke, zichtbaar maken. Niet voor niets laat Bogers in *Medical Imaging*, net als in andere werken, de techniek achter de illusie van het beeld uitdrukkelijk

The mystery that speaks for itself

In the 2012 work *Medical Imaging*, different body parts float on four screens, moving in a close rhythm. The isolated, free-floating images call to mind medical pictures, such as CT scans, that make the invisible and internal visible. It is no accident that here, as in other works, Bogers explicitly shows us the mechanics behind the illusion: naked picture tubes whose wires and electrodes sit exposed in the glass case, as if their

zien: opengewerkte beeldbuizen waarvan de draden en elektroden uitgestald in de vitrine liggen, alsof daarmee hun mechanismes onthuld worden. Maar niets is minder waar. De werking blijft nog even raadselachtig en wordt niet ontraadseld of begrepen. Het werk is daarom een metafoor voor Bogers werkterrein; hij probeert grip te krijgen op het onbegrijpelijke, maar ondanks zijn minutieuze onderzoek en de helderheid van zijn beelden lukt het hem niet dat onverklaarbare mysterie -van het leven- te onthullen. Hij zegt daar zelf over: "In veel van mijn werken worden beelden uit mijn directe omgeving in een strakke analytische benadering herschikt. Doel van dit herschikken is niet zozeer het wetenschappelijke benaderen, verklaren en ontmaskeren van de natuur, als wel het zo intens mogelijk zichtbaar en voelbaar maken van het mysterie, of zelfs het creëren van nieuwe mysteriën. Een mysterie, tot uiting gebracht in een kunstwerk wat in de ideale situatie niet de vraag oproept; 'wat is dit?' maar wat door de kracht van de beeldtaal respect en acceptatie van het onbegrijpelijke afdwingt. Het vanzelfsprekende mysterie, wat niet ontmaskerd kán worden en daar ook niet toe uitnodigt."

Van *Clayman* tot *Gelontologist* weet Bogers de bezoeker te raken met zijn verfijnde, indringende video's. Met ogenschijnlijk eenvoudige en heldere beelden maakt hij de kijker deelgenoot van een wereld die vertrouwd is, maar die in zijn handen de alledaagsheid heeft verloren.

mechanics are thereby revealed. Far from it. Their functioning remains a mystery that is neither solved nor understood. The project is thus a metaphor for Bogers' sphere of work: he attempts to grasp the incomprehensible, but in spite of his careful investigation and the clarity of his images, he is unable to unlock the unsolvable mystery of life. He says, "In many of my works, images from my immediate surroundings are rearranged in a strict, analytical way. The goal of the rearrangement is not so much to scientifically approach, explain and unmask nature but rather to make its mystery as intensely visible and palpable as possible, or even to create new mysteries. The mystery is expressed in a work of art that ideally does not evoke the question 'What's that?' but, through the power of its visual language, compels respect and acceptance of the incomprehensible. The mystery speaks for itself; it cannot be unmasked and does not invite unmasking."

From *Clayman* to *Gelontologist*, Bogers' refined, penetrating videos move the viewer. With his apparently simple, clear images, he makes the viewer part of a world that is familiar but, in his hands, loses its banality.

ADDRESS

Parts Project
Toussaintkade 49
2513 CL Den Haag
+31 (0)70 - 449 29 61
info@partsproject.nl
www.partsproject.nl

OPENING HOURS

Thursday - Saturday 12.00 - 17.00
Sunday 13.00 - 17.00

Brochure published in conjunction with the
exhibition *Bodyscanning* at Parts Project, The Hague,
11 December 2016 - 05 February 2017.

Text

Judith de Bruijn

Translation

Laura Martz

Design

Elndeloos (Loes Schepens)

Photographic credits

Sacrifice and *Brainfield II*, Jan van Esch
All other photo's, Peter Bogers

Print

Ando Graphic

Many thanks to C-Space, Beijing

Cover

Peter Bogers, *Panoptical Delirium* (detail), 2007

